

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemanu velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanu velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravilništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 131.

V Ljubljani, v ponedeljek 13. junija 1887.

Letnik XV.

Pastirski list premil. knezoškofa Ljubljanskega

o petdesetletnici papeža Leona XIII.

(Dalje.)

Sv. oče, papež Leon XIII., pa tudi popolno zaslužijo, da smo jim vdani v verni ljubezni. Velik je blagodar, kterega nam daje Gospod Bog po papežu. Po njem dobimo vselej polnoverno vodilo za naše mišljenje in delovanje v premnogih in različnih naukih, o kterih se kaj rado trdi, da določujejo našo srečo ali nesrečo. Nam ni treba, da bi nas morala še le žalostna izkušnja podučevati, kako škodljiv je ta ali oni nauk, kajti pojasnijo nam ga vselej sv. oče v luči razodenja božjega, čigar zanesljivi varuh so; in pojasnijo nam ga tudi o pravem času, da se moremo obvarovati vseh škodljivih posledic. V tem obziru moramo kar občudovati papeža Leona XIII. Kažejo se nam vselej in povsod kot dobrega, čuječega, preskrbnega pastirja. Naj navedem samo nekatere podrobnosti. Čedalje bolj in bolj izpodkopava se resnoba in svetost zakona; s tem pa tudi družinska sreča in ljudsko blagostanje. Temu pa gotovo niso krivi Leon XIII. Kmalo po nastopu svoje službe povzdignili so bili glas ter svarili nas pred nevarnostmi, ktere žugajo tem huje človeški družbi, čem bolj ljudje pozabljajo, da je zakon zakrament, sredstvo milosti, in čem manj si prizadevajo, v zakonu tako živeti, da bi bili vsprejemljivi za milost božjo, in da bi z njeno pomočjo spolnovali dolžnosti ter voljno prenašali križe in težave svojega stanja. (Encycl. „Arcanum div. sapientiae consilium“, d. 10. Febr. 1880. [Diöc. Bl. 1880. 2. I.]). — Tudi ni papeževa krivda, če se kaže že pri mladini pogostokrat nek protikrščanski duh: čujejo se od dné do dné glasneje tožbe, da je mladina nepokorna in nesposobna do starišev, neposlušna do predstojnikov, da se brezobzirno vzdiguje zoper duhovsko in svetno gosposko. Kedar se le prilika ponudi, svaré sv. oče pred žalostnimi posledicami nekrščanske vzgoje otrok,

združene z versko vnemarnostjo, naj se že to godi v domači hiši ali v šoli. (Cf. Ep. „In mezzo alle ragioni“, d. 26. Jun. 1878. [Diöc. Bl. 1878. 8. I.] — Ep. „Quod multum diuque“ ad Eppos Hung., d. 22. Aug. 1886. [Diöc. Bl. 1886. pag. 80.] — Ni dalje papeževa krivda, če se neki škodljivi nauki (kakor: prostozidarstvo, socializem in komunizem itd.) vedno globlje in globlje vcepljajo ljudstvu ter se po skrivnih družbah vedno dalje in dalje širijo; škodljivi nauki pravim, ki ne spodkopavajo samo cerkve božje in države, ampak tudi vso človeško družbo. Opozorili so že več kot enkrat ljudstva in njih vladarje, da se izgublja z veljavo božjo in v veljavo njegove sv. cerkve tudi veljava vladarjev in njihovih vlad; da se ruši s čeznaravnim redom sv. vere tudi naravni red v človeški družbi. (Enc. „Quod Apostolici muneris“, d. 28. Dec. 1878. [Diöc. Bl. 1879. 1. I.] — Enc. „Diuturnum“, d. 29. Jun. 1881. [Diöc. Bl. 1881. 8. I.] — Enc. „Humanum genus“, d. 20. Apr. 1884. [Diöc. Bl. 1884. 5. I.] — Enc. „Immortale Dei“, d. 1. Nov. 1885. [Diöc. Bl. 1886. 1. I.]])

Tudi ni papeževa krivda, če se veda bolj in bolj oddaljuje od Jezusa Kristusa, ki je prava luč, „razsvetljuje vsakega človeka, kteri pride na ta svet“ (Joan. 1. 9.), in če vodi tolikrat v pogubljenje, mesto v življenje. (Enc. „Aeterni Patris“, d. 4. Aug. 1879. [Diöc. Bl. 1879. 10. I.] — Nikakor ni njih krivda, če zastruplja brezverno in nepošteno časnikarstvo vse naše zadeve in trga iz src vero toliko in toliko ljudem v njih časno in večno nesrečo. Sv. oče nam dovolj jasno kažejo, kakšna bodi veda, po kterih potih hodi, kterih pomočkov naj se poslužuje, da ne bo nasprotovala ni Bogu, ni njegovemu razodenju v sv. veri. Kažejo nam določno, kakšne dolžnosti imamo do časnikarstva, da ne samo sebe, ampak tudi svojega bližnjega škode obvarujemo. (Vide Diöc. Bl. 1879. 9. I. — Cf. Enc. „Pergrata Nobis“ ad Eppos Lusit., d. 14. Sept. 1886. [Diöc. Bl. 1886. pag. 100.]) Pač res, s sv. Pavlom smejo tudi sv. oče reči: „Kdo oslabi, in bi jaz ne oslabil? Kdo se pohujša, in bi

mene ne peklo?“ (II. Cor. 11. 29.) Papež Leon skrbé za oznanovanje sv. evangelija takim, „ki sedé še v temi in v smrtni senci“ (Luc. 1. 79.), prizadevajo si, da bi se vrnili krivoverci in razkolniki k resnici in jedinstvi katoliške cerkve. (Vide Diöc. Bl. 1878. 10. I. — 1879. 7. I. — 1881. 11. I.) Naj velja vzbuditi in vtrditi življenje v duhu sv. cerkve (Cf. ep. ad Eppos Hung. [Diöc. Bl. 1886. pag. 89 sequ.] — Cit. Enc. ad Eppos Lusit. [Diöc. Bl. 1886. pag. 99 sequ.]), ali pospeševati tudi med neduhovníki in neredovníki čednosti krščanske popolnosti, kakor je občudujemo v sv. Frančišku Serafinskem (Enc. „Auspicio concessum est“, d. 17. Sept. 1882. [Diöc. Bl. 1882. 11. I. in 1883. 9. I.]), povsod zapazimo Leona XIII., kako tu opominjajo in vspodbujajo, tam osrčujejo in krepečajo. Njih velikodušnemu srečju in njih ljubezni za sveto stvar med nami pa ni dovolj, da sami goré za vse dobro, marveč nebo in zemlja morata pomagati, da pride k nam kraljestvo božje. Zato prosijo sedaj pomoč svetnikov v nebesih, kakor sv. bratov Cirila in Metoda (Enc. „Grande munus“, d. 30. Sept. 1880. [Diöc. Bl. 1880. 9. I.]), sedaj zopet opominjajo svet k pokori v svetih letih, da pripravljajo človeška srca vsprejemljivejša za milost božjo (Vide Diöc. Bl. 1879. 3. I.; 1881. 3. I.; 1886. II. 2.); sedaj nas priporočajo Kraljici sv. rožnega venca (Enc. „Supremi Apostolatus“, d. 1. Sept. 1883. [Diöc. Bl. 1883. 10. I. in 1885. 10. I.]), sedaj sv. Mihaelu, vojvodi nebeskih trum v boji zoper hudobnega duha. (Vide Diöc. Bl. 1886. pag. 69.) — Vse to so že storili sv. oče za nas, in po svoje lahko tudi oni trdijo s sv. Pavlom: „Vsem sem vse postal, da vse izveličam“. (I. Cor. 9. 22.)

(Dalje prih.)

Hranilnica pa realka.

Ko je imela leta 1870 kranjska hranilnica obhajati petdesetletnico svojega obstanka, sklenil je občni zbor 23. septembra 1869 soglasno „v spomin

LISTEK.

Sprava.

III.

Pri Matiji se je vselila v hišo tiha žalost. Oče ni mogel vstrpeti v sobi; nobeno delo mu ni šlo od rok; za hišo je sedel na klopici in zdihoval. Kaj bi ne? Ni je pomoči, ni ga upanja; morda mu bo do večera edini sin že mrlič. In mnogo tega je tudi sam vzrok. Zakaj mu je pregledaval, zakaj ni bolje nanj pazil? Kolikokrat mu je pustil, da je vdaril čez mere, vselej ga je za korak bližje pritiral k brezdnju; ná — in sedaj je vse pri koncu. Edina tolažba starih dni, edina zaslomba Matijeve hiše — proč je, proč! O preslepljena glava! O zanikrno spolnovanje očetovih dolžnost! In s trdo pestjo se je butal resni mož ob svoje nagubano čelo, a kakor že marsikdo — tudi on prepozno.

Poleg sinove postelje pa je čepela mati in hlastno povpraševala, česar si želi — jedi ali pijače. „Kar pod Bogom se izmisliš, če le more doseči in dobiti živ človek, vsega ti dam, vsega ti prinesem,

samo — umreti mi ne smeš. Izberi si najboljšo in najdražje, kar veš in znaš, takoj ti pripravim — o! samo umri mi nikar ne, lepo te prosim. Kaj hočem brez tebe; vse bom pustila, pa pojdem po svetu. Oj France, France, v tako-le žalost si nas pripravil; zakaj nisi raje doma ostal. Pa ravno ti si moral biti tako strašno nesrečen. Kar oči bi mu izkljuvala tistemu črnogledemu hudobcu — slabo zaječi sin pri teh besedah in trpko vzdihnivši tako milo pogleda mater, da jo polijó solzé po velem licu.

„Lepo vas prosim, pustite njega pri miru; molite raje za-me in — zauj.“

V tem prihiti oče v izbo; ves zmešan je mož; krog peči nekaj stika, naposled pa prime za stol in mrmra:

„Kaj bo pa zdaj; prav k nam gré; vse nas bo, vse.“

„O kom pa govoriš?“ vpraša žena.

„Poglej doli“, pokaže jej skozi okno.

Mati se ozré in skoraj nezavestna se zgrudi na stolček poleg postelje in kriči:

„Ubijalca pa ne pustim pod streho, ne, nikdar ne“, in že hoče skočiti v vežo, da bi zaprla vrata. Bolni sin pa jo z vso močjo, kolikor je je še imel v umirajočem telesu, prime za krilo in vzdihne:

„Oče, mati, ne grenite mi zadnjih trenutkov; pri Kristusu na križi Vas prosim, ostanite tukaj in bodite mirni.“ Oko mu je zrlo skozi okno, poleg kterega je ležal; obraz se mu je zjasnil in ljubeč smehljal mu je zaigral krog usten, ko je spoznal, da po griči prav k hiši stopa, ali bolje: teče Šimen.

Blizo hiše stopa počasneje. Oči ima v tla vprte in truplo se mu neke nestrpljivosti trese. Vstopi; kolikor moč krepkih korakov stopa proti postelji; v dnú srca razburjen, ni v stanu izreči niti besedice; le roko ponudi bolniku in ga pri tem tako milo pogleda, kot bi hotel reči: Govoriti ne morem; poglej me, če sem dovolj skesan, če sem vreden tvojega odpuščenja.

Videlo se je: ubijalec je bil premagan. Tudi oče in mati sta se umirila; njegov kes jima je prevladal žalost in sovraštvo. Bili so tihi, resni trenutki, ki so zavladali v sobi. Bolnik je z blede desnice stiskal svojemu ubijalcu rokó. Mir je zavladal na obrazih obeh; mir se je vselil tudi v dušo obeh in v njunih očeh so se lesketale svitle solze veselja in zahvale.

Moč božja taja led in meči tudi kremen —; njegova milost spreminja črt — v ljubezen, žalost v veselje. In to — samo On!!

te petdesetletnice iz rezervnega zaklada zidati poslopje za šolske namene in v prvi vrsti za višjo realko. Z velikimi stroški bilo je sozidano sedanje realno poslopje, ki je bilo s posebno slovesnostjo, ktere se je vdeleževal tudi tedanji naučni minister Stremayer, izročeno svojemu namenu. Vsi smo tedaj mislili, da si je hotla hranilnica z novim poslopjem postaviti poseben spomenik svojega petdesetletnega obstanka in ga brezpogojno darovati šolskim namenom. Ali stroški za novo poslopje, ki so se baje narastli do pol milijona goldinarjev, bili so veliko večji, kakor se je iz prva mislilo, in dasi hranilnica vsled tega ni prišla v nobeno nevarnost, hotli so vendar-le vsem ugovorom sapo zapreti in vse pomislike s tem zadušiti, da si je hranilnica pridržala lastnino novega poslopja in ga pripisala rezervnemu zakladu.

S tem pridržkom bil je velikodušni namen novega poslopja jako zdatno omejen, še bolj pa se je to pokazalo pri pogodbi, s katero je hranilnica novo realko izročila deželi in mestu Ljubljanskemu, in v kateri se je z njima pogodila, da morata na svoje stroške prevzeti popravilo novega poslopja. Ker je poslopje zidano dokaj potratno, bili so ti stroški precej zdatni, in hranilnica si je pridržala pravico, da sme za take poprave od dežele in mesta zahtevati najvišji znesek treh tisoč goldinarjev na leto. Mesto in dežela toraj od novega poslopja nista imela tistega dobička, kterega bi vsled slovesnega povoda pričakovati bilo, in v deželni in menda tudi v mestnem zboru se je čestokrat omenjalo, da je dar Ljubljanske hranilnice jako dvomljive vrednosti, ker sta morala dežela in mesto vsako leto z velikimi stroški vzdrževati tuje poslopje, lastnino kranjske hranilnice.

Ta pogodba se bliža koncu in bode 31. julija 1889 potekla. Kranjska hranilnica se je podvzela deželnemu odboru in mestu Ljubljanskemu naznaniti to in jima ponuditi novo pogodbo, po kateri bi bila pripravljena višjo realko še dalje obdržati pod svojo streho. Dežela in mesto naj ji od 31. julija 1889 naprej plačujeta najemščino 3000 gld. za one prostore, ki se bodo realki v porabo odločili, hranilnica pa bode sama skrbela za popravilo hiše, toda tudi po lastni volji gospodarila z vsemi drugimi prostori. Po tej novi pogodbi bi realka v hiši ne imela več toliko pravice in toliko prostorov, kakor doslej, in vendar bi morala mesto in dežela za to plačevati 3000 gld. na leto, to je najvišji znesek, ki ju je mogel do zdaj zadeti. Ako toraj hranilnica že dosedaj mestu in deželi z novim poslopjem ni skazovala nikakoršne dobrote, bi bilo to še veliko manj od l. 1889. naprej, zlasti ako se pomisli, da morda ne bi ostalo pri najemščini 3000 gld., ampak, da bi se utegnil ta znesek še povikšati. Naši nemški liberalci, ki gospodarijo s kranjsko hranilnico, so sicer jako prebrisani možje, ali tega menda vendar niso pomislili, da realno poslopje, ako od mesta in dežele zahtevajo letno najemščino, ne bode več veljalo za šolsko poslopje, ampak za najemniško hišo, od ktere bode davkarska gospodarska zahtevala hišni najemniški davek, ki bode pri najemščini 3000 gld. znašal skoraj 1000

gld. Ako bi hranilnica ta davek sama plačevala in poleg tega še skrbela za potrebne hišne poprave, bi bila po novi pogodbi veliko na slabem, kakor doslej, dasi bi imela mesto in dežela v splošnje veliko večje stroške kakor doslej.

Ako bi pa hranilnica od njiju tirjala povrnitev hišnega davka, bi ji morala za višjo realko plačevati skoraj 4000 gld. na leto, kar bi bilo vendar-le malo preveč, zlasti ker bi hranilnica še vedno mislila, da mestu in deželi skazuje posebno milost in dobroto, ako realko ohrani v svojem poslopi.

Nam se toraj dozdeva, da bota dežela in mesto Ljubljansko najboljše storila, ako se z Ljubljansko hranilnico ne spuščata v nobeno pogajanje več, ampak mislita na zidanje lastnega poslopja. Z glavnico, ki je primerna obrestim, ktere bi morala odslej kot najemščino plačevati kranjski hranilnici, bota lahko sozidala poslopje, ktero bo svojemu namenu bolj ugaljalo, kakor sedanje hranilnično poslopje. To glavnico v petdesetih letih lahko amortizirata počezno brez večjih stroškov, kakor je najemščina, ki jo sedaj zahteva hranilnica, in poslopje ostane potem lastnina dežele in mesta Ljubljanskega.

Pa še neka druga okoliščina priporoča zidanje lastnega poslopja. Pri budgetni razpravi v državnem zboru je naučni minister obljubil v Ljubljani osnovati obrtno šolo in potrebne stroške sprejeti že v proračun prihodnjega leta. Mesto in dežela bota morala skrbeti za primerne prostore, v ktere se bode spravila ta nova šola. Realke in obrtne šole imajo med seboj toliko dotik, da je najprimernejše, spravljati jih v eno poslopje, v katerem morejo skupno rabiti razne zbirke, fizikalne stroje, dvorane za risanje, telovadnice, knjižnice itd., namesto da bi jih z velikimi stroški napravljali za vsako posebej, ako bi imele vsaka svoje poslopje. Nam se toraj dozdeva, da bota tudi mesto Ljubljansko in dežela najboljše opravila, ako za realko in novo obrtno šolo, kakor tudi za nadaljevalno obrtno šolo, ki je že sedaj spravljena v realki, ob pravem času zidata posebno poslopje, v ktero naj se spravi nova obrtna šola, in s šolskim letom 1889/90 preseli tudi višja realka. Kranjska hranilnica naj stori s svojim poslopjem, kar ji drago. Ako že hoče, naj prepusti vse prostore nemškemu „Schulverein“, kateri je njenim vodjam, kakor se kaže, veliko bolj pri srcu, kakor mesto Ljubljansko in dežela kranjska, ktere prebivalci so s svojo varčnostjo pripomogli k zidanju realkega poslopja. Mesto in dežela bota potem vsaj vedela, pri čem sta, in jima ne bo treba za drago najemščino hranilnici še hvaležnima biti.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. junija.

Notranje dežele.

Kakor piše „Presse“, odpotuje presvitla cesarica v Kromer na Angleškem, kjer ostane štiri

tedne. V Kromru se najboljše morske kopeli. Iz Isla odpotuje 2. julija. Nadvojvodinja Marija Valerija ostane v Istri.

V Brnu se je 8. t. m. osnovala zveza moravskih Nemcev. Načelnik zvezi je protestant dr. Trautenberg.

Ogerski ministerski predsednik pl. Tuma je bil 8. t. m. na Dunaji. Poročal je cesarju o povodnji na Ogerskem. Posvetoval se je tudi z ministrom vnanjih zadev grofom Kalnoky-jem, grofom Taaffe-jem in finančnim ministrom vitežom Dunajevskim o finančnih in gospodarskih vprašanjih.

Na Ogerskem vrše se pri volitvah navadno-krvavi pretepi in nemiri. V Uzbeku v Nitriskem volilnem okraju je bila na sv. Rešnjega Telesa dan popolna vojska. Antisemiti so nahujskali ljudi, in ti so napali liberalne volilce. Obležalo je na mestu pretepa šest do osem mrtvih in 25 do 30 ranjenih. Vojaki in žandarmerija so razgnali razsajalce.

Vnanje države.

„Corr. Bureau“ poroča iz Rima o spravi med papežem in italijansko vlado: V zbornici je rekel pravosodni minister, da vlada ne preganja, marveč spoštuje cerkvene služabnike in rimskega papeža, vendar mora varovati tudi pravice države. Italijanske postave so najbolj liberalne v vsi Evropi; pravosodni minister bo skrbel, da se natančno izpolnjujejo. Crispi izjavi, da se vsi ministri strinjajo z nazoni pravosodnega ministra. Vlada ne bo premenila ustave in garancijske postave, ki določujejo pravice in dolžnosti države in cerkve. Vlada ne išče sprave in tudi ne vé in ne bo vedeti, kaj mislijo v Vatikanu. Leon XIII. ni navaden človek. Pride morda čas, ko se bote približale cerkev in država, toda sedanja vlada ne bo krušila narodne pravice. Italija je sama za-se in ima le jednega poglavarja: kralja. — Crispi, najhujši nasprotnik papežev, govori jako ponosno in samozvestno, in vendar sedi na slabem ministerskem stolu, kakor je že sploh navada v Italiji. In kaj je hotel reči z besedami: „Vlada ne vé in tudi ne bo vedeti, kaj mislijo v Vatikanu?“ Gotovo nič drugega, kakor da vlada ničesa ne odjenja papežu in mora biti zadovoljen s sedanjimi razmerami. Dokler ostane Crispi svetovalec italijanskega kralja, tudi ne bo drugače. Toda časi se spreminjajo. Želja sprave se je vzbudila ravno v liberalnih krogih, papež je govoril mirno in prijenljivo besedo, in narod utegne odločiti proti ministerstvu. Kakor sedaj govori ministerstvo, to ne ugaja sedanjemu času. Leon XIII. lahko čaka, ker cerkev sploh ne propade, in ker nasprotje v Rimu tako dolgo ne traja. Crispi more še zaklicati „non possumus“ (ne moremo), toda prej bo utihnil, kakor cerkev.

Iz Beleggrada se poroča, da so Kristić, Protić in Bogičević odklonili sestavo novega ministertva. V petek se je kralj posvetoval z Jovanom Ristićem.

„Standard“ piše, da nemški cesar želi sniti se z ruskim na morji pri Kraljevci (Königsberg) ali pri Gdanskem (Danzig). Nemški cesar je neki izrekel željo, da bi se shoda vdeležil tudi avstrijski cesar. Ako pa avstrijski cesar ne pride, sešla se bota le nemški in ruski.

Nemški cesar in prestolonaslednik sta nevarno bolna. — Državni zbor se je v petek posvetoval o novi občinski postavi za Alzacijo in Loreno, ki določuje, da sme vlada imenovati župane. Vladni zastopnik Bock je rekel, da vlada ne namerava kaznovati prebivalcev zaradi neugodnih volitev v državni zbor, temveč vpeljati navado v deželi, kakoršna je bila še pod francosko vlado. Puttkamer je isto povdarjal in pristavil, da hoče vlada z novo postavo ovirati vnanje vplive, ki provzročujejo nemire. Poslanci iz Alzacije in Lorene in Windhorst so pobijali postavo, druge stranke bodo glasovale za postavo.

Ves razvnet zasope Šimen:

„Pa moli za-me tam gori, naj mi odpusté moj strašni, moj veliki greh.“ — Znova se mu vderó gorke solzé po bledih licih. Skoraj boječe — hlastno se nagne k bolniku in mu pritisne gorak poljub na višnjeva ustna; še enkrat mu stisne rokó in — odhiti.

Po bliskovo se spusti navzdol; ne pogleda ne na levo, ne na desno. Sam pri sebi mrmra besede veselja, besede blaženosti in gotovo jih čuje duša Francetova, ki se tedaj poslavlja s svetom. V dolini ga srečujejo ljudje, kimaje z glavami, češ, dolgo ne boš lazil tu po cestah; če imaš kaj pameti, pojdi v hosto, tu te vjamejo, predno boš sam vedel, kako in kaj. Pa kaj prav za prav nas to briga; hm, saj nam je vse eno; še-le podalo bi se mu, če bi ga za nekaj let vtaknili v luknjo. Grdóba — ubijalec!

Predno pa še pride Šimen do vasi, stopi mu izza kozolca orožnik nasproti in ga vstavi: „Ne upetaš mi je ne, moj si, bratec“ in pri tem ga z eno roko prime za ramo, z drugo si pa zadovoljno pogladi ščetinaste brke. Kot bi se ravnokar prebudil, pogleda Šimen kvišku in glasno vsklikne: „Rad, rad — sedaj pa le, kedar in kamor hočete.“ Radovoljno podá svoji roki, ki jih orožnik po pravilih svoje

umetnosti tako krepko zadrigne, da Šimnu kri šine izza nohtov. Nič ne zastoka pri tem; z očmi v tla oprtimi, zamišljen stopa pred orožnikom. Njegovi tovariši in drugi radovedneži se pa zbirajo na potu in se norčujejo. „Hm, zašili ga bodo, da bo krvavo gledal, jaz vem kaj je to“, se oglasi eden.

„Na osem let najmanj; na post in tamnico; saj je že v Loki silno pusto v zaprtiji, kaj še le v Ljubljani,“ pristavi drugi.

Šimen se ni brigal za take in enake opazke; njegove misli so bile drugje, višje nego pri teh trdosrčnih, škodoželjnih ljudéh. Komaj prideta dobro iz vasi, zapoje zvon, mrtvaški zvon — Francetu. Šimen poprosi orožnika, naj mu sname klobuk in s klobukom v roci stopa cel čas do mesta. Celo pot pa moli goreče, skesano moli, kakor je to v stanu le srce, v katerem ravno deluje božja milost! Taka je bila Šimnova pot v ječo.

* * *

Precéj let je prešlo. Po vasi so se drvili otročaji in dražili, kakor je že pri otrocih navada. Od pokopališča sem je prihajal mož z rožnim vencem v roki. Celo pot je mrmral sam seboj in mokre oči so mu neprestano zrle v tla. Videlo se mu je,

da je zmešan. Pri voglu Strojčeve hiše se ustavi in poklekne. Komaj ga otroci zagledajo, se že vsi zakadé proti njemu in h krati vpijejo vanj: „Šimen, ali se kaj jokam?“; večji in drznejši se celo splazijo do njega in ga grabijo za raztrgano obleko; vsi vprek kričé; tudi deteta, ki so jih imeli nekteri v naročji, premikajo mala usta: „Šimen — — — okam?“ — Nekaj časa se mož ne zmeni zanje; naposled pa jame mahati z rokama; vstane in vsi se razpršé. Počasi leze naprej. Dva paglavca pa, ki sta že prej bojazljivo stala od strani, zatrjujeta si: „Meni so oča rekli, da je ta enega ubil in da ga je Bog kaznoval. Bati se ga moramo!“

„Če ne, bo tudi nas ubil“, pristavi tovariš. —

Pred Strojčeve hišo so dobili tisto zimo Šimna — vsega trdega. Rožni venec je držal krčevito v rokah. Prenesejo ga v hišo in po dolgem trudu se jim posreči, pripraviti ga zopet k zavesti. Gospod pridejo in prav z lahka sta opravila. Pred smrtjo se mu je pamet zopet povrnila — v znamenje, da mu je Bog odpustil. Dva dni potem je umrl. Žalovalo jih ni veliko za njim; čemu tudi, saj Šimen ni bil več od tega sveta.

„Mosk. Vjedomosti“ pišejo jako povoljno o novem francoskem ministerstvu in vnanjem položaji. Vnanja politika ostane dosedanja; vojni in mornarski minister bosta kolikor mogoče pomnožila francosko vojno moč. Največja ovira notranje politike je finančno vprašanje, katero ima v rokah jako spretna oseba, bivši načelnik budgetne komisije. Te okoliščine pospešujejo položaj novega ministerstva in mu zagotavljajo daljše življenje, kakor katere-koli druge mogoče sestave kabineta. V najneugodnejem slučaju novo ministerstvo ne bo odstopilo pred koncem leta. Ravier se je ločil od Boulangerja, ker je hotel postaviti novo opravilno ministerstvo; vendar tega ne bo dovolil, da se zmanjša vojaška moč v Franciji. Akoravno Boulanger ni vojni minister, vendar more vplivati na vojno ministerstvo. Dobil bo že primerno službo, in tako bodo tudi radikalec zadovoljni. Ferron, novi vojni minister, bo posnemal svojega prednika. Ministerstvo je dobilo pri glasovanju veliko večino. Vsi zmerni in previdni člani zbornice združijo se lahko na nevtralnem stališču. Francija ne bo opustila dosedanje politike, akoravno ministerstvo ne bo naroda navduševalo za vojno. Popustilo bo strankarsko politiko in s tem si pridobilo trdno večino. Francija bo potem vplivala na položaj v Evropi. — General Ferron je prijatelj Rusiji; hotel je ravno potovati v Rusijo, ko ga Rouvier pokliče v ministerstvo, in moral je odložiti potovanje.

Francoska vlada bo skoraj gotovo preložila svetovno razstavo do leta 1890. — V zadnji seji se je zbornica posvetovala, kedaj naj se zaključi zborovanje. Sklenila je, da se obravnave končajo prvi teden meseca julija. Skrajni levitarji še vedno napadajo novo ministerstvo, posebno ker je vojni minister odpustil iz službe mnogo nižjih uradnikov, katere je bil nastavljal Boulanger. Ferron je odstavil direktorja topničarstva, generala Blondela in premestil nekaj Boulangerjevih pribočnikov na deželo. — Floquetu, zborničnemu predsedniku očitajo, da je zaklical carju Aleksandru II., ko je obiskal Pariz: „Vive la Pologne, Poljska naj živi!“ Poslanec Andrieux, ki je bil tedaj načelnik policije, pa trdi v časniku „Petit Marseillais“, da je Gambetta govoril one besede. — Novi poljedelski minister, Barbe, hoče že odstopiti, ker ima preveč posla s svojimi tovarnami. Kot vodja dinamičnih akcijskih društev ima tudi večkrat opraviti s sodnijami.

Francoska vlada ni potrdila **angleško-turške** pogodbe. Dabila je le uradno poročilo o pogodbi in naznanila svojim zastopnikom pri vnanjih državah, da nasprotuje angleškim zahtevam. Tudi turški sultan ni zadovoljen s pogodbo, ker škoduje turški državi. Vse turške osebe, ki so sodelovale pri pogodbi, niso v posebni milosti pri sultanu. V Carigradu se širi govorica, da bo odstopilo sedanje turško ministerstvo. Pretekli četrtek se je sultan pet ur pogovarjal s prejšnjim velikim vezirjem Said pašo. Iz tega ravno sklepajo, da misli sultan poklicati drugo ministerstvo na krmilo države. Te dni sta bila grof Montebello in Nelidov, zastopnika Francije in Rusije pri sultanu in mu razložila, da njuni vladi ne morete potrditi pogodbe. Očitata sta sultanu in velikemu vezirju, da darujeta Egipt Angležem. Angleži so neki podkupili velikega vezirja Kiamil pašo in sultanovega dvornika.

V **angleški** gorenji zbornici je Salisbury naznanil določbe pogodbe s Turčijo: Angleška armada zapusti Egipt v treh letih; ako nastanejo novi nemiri v Egiptu, ima le Anglija pravico, poslati armado v Egipt. V petih letih izgubi Anglija pravico, imenovati častnike egiptske armade. Če vlade ne potrdijo pogodbe, izgubi svojo veljavo. V dolenji zbornici je nasvetoval Brookfield, da je treba vrediti angleško finančno politiko.

Na **Irskem** so se pričeli zopet krvavi boji. Najemniki so v Inbodyku z orožjem napali policijo. Zgradili so barikade in ranili več redarjev. Vsi irski poslanci so naznanili, da se ne bodo vdeležili petdesetletnice angleške kraljice. — Gladstone je nasvetoval, naj se Irceom dovoli avtonomija, da sami vredé svoje domače zadeve. Ob enem pa naj Irce pošiljajo svoje poslance v angleško zbornico, kjer se bodo obravnavala skupna vprašanja, ki se tičejo Irske in Anglije. S tem nasvetom so zadovoljni tudi oni liberalci, ki do sedaj niso hoteli Irceom dovoliti avtonomije. Vendar se liberalna stranka ni še združila, ker nekateri voditelji angleških unijonistov kot: Hartington, Chamberlain in drugi niso še razodeli svojega mnenja. — Lord Granville, prejšnji liberalni minister vnanjih zadev, je v tork v Kentu govoril o irskem vprašanju. Rekel je, da konservativci očitajo liberalcem, ker ti podpirajo Irce. Granville sicer ni bil zadovoljen s prejšnjo politiko irskih poslancev, tudi ni odobral nemire na Irskem, vendar mora sedaj podpirati irske zahteve, ker so opravičene. — Angleška vlada hoče na vsak način končati obravnave o irski kazenski postavi še pred slavnostjo petdesetletnice angleške kraljice. Obravnave o tej postavi so se pričele že pred mnogimi tedni, in vendar še niso končane. Zato je Smith, voditelj vladne stranke v dolenji zbornici, stavil te dni predlog, da se morajo obravnave o postavi končati do 17. junija. O vseh pristavkih k postavi bo zbornica glasovala brez debate, ako do istega časa ne bodo rešeni. Državni tajnik za Irsko, Balfour, je nasvetoval, naj se črtajo v postavi določbe, da se v posameznih slučajih vrše irske porotne obravnave na Angleškem, ker bo vlada nasvetovala posebno

sodnijsko komisijo za irske zadeve. Ta nasvèt je zbornica potrdila z 219 glasovi proti 150.

Turška vlada je dobila posojilo 150.000 funtov sterlingov, da pokrije plače uradnikov. Kakor se sliši iz finančnih krogov, bo Turčija še iskala veliko posojilo (okoli 60 milijonov goldinarjev); zastavila bo dohodke v Egiptu. — Turčija zastavlja že vse svoje državne dohodke, uradnikom ne plačuje redno mesečne plače, državne blagajnice so prazne: vse kaže, da obledeva turški polmesec in vedno bolj peša nekdanj strahovita moč turških sultanov. — Do sedaj je bilo prepovedana uvožnja orožja v Turčijo. Nedavno pa je minister notranjih zadev objavil razglas, da se sme orožje voziti v Turčijo. — Židje v Carigradu in v Siriji so zelo razjarjeni, ker je nek bogatin v Palestini umoril židovskega duhovnika; turške oblasti pa je podkupil z denarjem, da ga niso kaznovali. „Alliance Israelite“ (židovska zveza) v Parizu je brzojavno prosila turškega sultana, da naj kaznuje morilca in podkupljeno turško oblast. — Nelidov, ruski zastopnik v Carigradu, je daroval 1000 fr. za pogorele v Arnautkeji in izročil denar dotični komisiji. — Tajnik ruskega konzulata v Carigradu, N. G. Suhotin, je premeščen kot podkonzul v Sinap. Služil je 17 let v Carigradu in sklenil mnogo trgovinskih zvez med Rusijo in Turčijo. — Sin sultana Abdula Hamida je nedavno silno razjezil svojega očeta. Sedemnajstletni princ se je v družbi svojega učitelja Mehmeda beja in mnogih svojih prijateljev vdeležil neke vojaške slovesnosti, kjer se je vedel jako nedostojno. Ko sultan to zvê, ukazal je princea več dni zapreti v sultanovi palači, učitelja pa poslati v prognanstvo v Arabijo. — Vojni minister je sultanu predložil nasvèt, da Turčija kupi pri Kruppu več velikih topov, ki se pošljejo v trdnjave ob Dardanelah.

Iz **Aten** se poroča, da vnanje države niso zavrgle grške okrožnice gledé nemirov na **Kreti**. Na nasvèt grške vlade je Turčija dovolila, da vsprejme deputacijo Krečanov. Sultan se je tudi zahvalil grškemu kralju in njegovi vladi, da sta pomagala pomiriti prebivalce na Kreti. — Grški kralj je s kraljevičem že odpotoval na Francosko. Kraljica odpotuje naravnost v Marijine toplice. — Prestolonaslednik bo vstopil v vojaško šolo.

Izvirni dopisi.

Z Dolenjskega, 10. junija. „Rado gré do tretjega“ se med ljudstvom mnogokrat pri zgodi in nezgodi sliši; naj bode pa še pri mojih dopisih tako. Dvakrat ste mi sicer že dobro dopis pristigili, pa — Bog Vam odpusti, če ste se s tem kaj pregrešili, jaz Vam rad odpustim, saj vem, da drugače ne more biti, ter bi jaz ravno tako storil — čemu bi sicer vrednik bil! A nekaj le vselej ostane; kar se listu in okoliščinam prileže, to mi zadostuje. Naj toraj danes svoje opazke nadaljujem.

Vreme je postalo v juniju nekaj ugodniše. Vsaj nekaj toplote je, a dežja pa tudi ne manjka. Zato je pa tudi žito na polji jako lepo. Malo bolj pozno bo sicer zrelo zaradi prehladnega maja, pa bo že! Bog varuj nesreče! Tudi trta lepo kaže, kjer ni nesrečne uši. A kako milo se stori človeku, če mora slišati in gledati, kako se najboljše gorice n. pr. sloveča „Gadova peč“, „Bočje“ in druge gorice unkraj Krke na pol ali popolno uničene! Pa tudi takraj Krke se trtna uš že tu pa tam sledi. Ubogi posestniki in prebivalci! Tu doli je že ljudstvo tako revno in sedaj še ta nesreča! S kapljo mošta je vinogradnik poplačal davke, ter povrnil namoštniku, kakor upnike in posojevalce tu zovejo, posojeno za obleko, hrano in vse hišne potrebe. Sedaj bo pa tudi čas, da se namoštniki poboljšajo in saj nekoliko krščanski postanejo. — Marsikteri so prave pijavke in pravi židovski obrtniki, če tudi so krščeni; — pa znabiti drugikrat kaj več o tem, kadar reč bolj natančno poizvem.

Naj omenim še nekaj, kar sem čul prav v zadnjem koticu kranjsko-štajarsko-hrvaške meje, katerega ime pa je narobe svet; zove se namreč Dolina (pa še s pristavkom „velika“), dasiravno je na griču in to precej velika. Zidali so tu novo cerkev in tudi marsikaj drugega omislili: a ker ni vse po mislih nekterih, ki hočejo povsod zvonec nositi, je nastalo ter se po svetu trosilo mnogo prepira in obrekovanja. Naj tudi ni g. predstojnik svetnik — kedo pa je? — a tisti, ki ga po svetu raznašajo, opravljajo in obrekujejo, tudi niso, sicer bi tega ne počenjali. Čul sem tudi več pritožb od kmetov zaradi zidanja šolskega poslopja. Vsiljuje se namreč neko staro poslopje za šolo, ki še zidarskopravno postavljeno ni. Stavitelj neki ni razložil, kaj je ravna, kaj vegasta črta, ter je potem tudi glavni zid postavil.

Ljudje govorijo, da je taka grbasta neravnost, ali če komu bolj všeč, taka neravna grbovina z deskami poravnana. Je li vse res ali ne, pač ne vem, a govorica taka gré po svetu. Da se potem nekteri pritožujejo o nakupu takega poslopja za šolo ni čuda. Pa pustimo to, saj ne moremo nič pomagati. Naj se pa dotični namesto toževati med seboj pri gospodski pritožijo; smejo vendar pričakovati, da bodo višji in razumniki reč prav razsodili; saj pravica vselej zmaga.

No, za-me je pa menda tudi čas, da končam — predolgo je in nadležno. Z Bogom!

Gradec, 12. junija. Murskega parnika „Kübecka“ še sedaj ni semkaj, akoravno je že zdavnej došel na štajarsko zemljo, če tudi ne srečno, kajti skoraj ves čas se mu je bilo boriti z nezgodo ali da po domače rečem: vse mu je nagajalo! Dolg je sedemnajst metrov, širok pa tri. Stroja ima dva in dva vijaka, ter prepluje v mirni vodi dvajset kilometrov vsako uro. Proti toku se mu pa nekako tako godi, kakor človeku, kadar gré z odprtim dežnikom proti vetru; za vsak kilometer po vodi gori potrebuje 15 do 20 minut. In tudi kljubu temu bi bil že tukaj, če bi mu ne bilo vse nagajalo. Prva nezgoda zadela ga je pri Komornu na Ogerskem, kjer mu je počil vijak. Dalje so ga kurili z rujavim premogom, ki je toliko žindre delal, da so morali parnik večkrat ustaviti, ako so ga hotli sproti dobro snažiti, drugače se je ustavil sam. Nič manj kot šestkrat je obtičal samo v Muri do Radgone na nasutih peščenih plitvinah. Ko je poslednjič tako obtičal, morali so ga dvigniti z vintami, ki so delale od opoludne pa do devetih zvečer. Kakor se iz Radgone sporoča, ga še ne bo tako hitro semkaj, kajti v Wildonu nameravajo ga še popravljati in snažiti, kar bo izvestno nekaj dni trajalo.

Domače novice.

(Procesiji sv. Rešnjega Telesa) v frančiškanski in Št. Jakobski župniji vršili ste se včeraj ob najlepšem vremenu. Procesije pri oo. frančiškanih se je vdeležilo mnogo ljudstva iz Šiške in z Viča. Zastopana je bila tudi narodna noša. Blizo 200 belo oblečenih deklic je spremljevalo Najsvetejše, katero je nosil č. g. župnik Medič. Pri sv. Jakobu je daroval sv. mašo prečast. g. prošt dr. Jarc in v procesiji nosil Najsvetejše. Pri frančiškanih in v Št. Jakobu sta spremljevala procesijo jeden oddelek vojaške godbe in jedna stotnija domačega polka.

(Z javne seje mestnega odbora Ljubljanskega.) (Konec.) V imenu finančnega odseka poroča g. dr. Staré o pogojih prodaje 5 oralo 445 □ sežnjev mestnega zemljišča okoli deželne prisilne delavnice in nasvetuje, naj se proda deželi za 9000 gld. s pogojem, da deželni odbor pusti za občinstvo šest metrov široko cesto. Dežela plača takoj po pogodbi 2000., ostalih 7000 gld. pa 1. februarja 1888 brez obresti. Mestni magistrat naj z deželnim odborom sklene pogodbo. — Podžupan V. Petričič želi, naj dežela 7000 gld. plača prej, ali pa do določenega obroka plačuje obresti.

Odbornik Hribar meni, naj bo mestna občina z deželnim odborom v prijateljskih razmerah, ker ima z njim večkrat opraviti, in naj se opusté obresti. Predlog finančnega odseka se sprejme.

Odbornik Potočnik poroča v imenu stavbinskega odseka o ulogi društva za gradnjo delavskih stanovanj. Društvo namerava blizo Bežigrada po načrtu sezidati okoli 50 hiš za delavce. Poročevalec nasvetuje, naj se odobri predloženi načrt, in društvo naj prostor tako razdeli, da se bo mogla narediti med poslopjem nova cesta (paralelno z Dunajsko.)

Odbornik Murnik poroča o določitvi stavbinskih črt pri Jelenovi hiši na vogalu Reseljeve in sv. Petra ceste. V imenu stavbinskega odseka nasvetuje: 1. Črta od Jelenove hiše do Prečnih ulic se potrdi po načrtu stavbinskega urada. 2. Črta ob Resljevi cesti naj veže vogal Jelenove z vogalom Levčeve hiše. 3. Magistrat naj nemudoma naznani kranjskemu stavbinemu društvu in se dogovori z njim o ceni zemljišča.

Odbornik dr. vitez Bleiweis-Trsteniški nasvetuje, naj se dá kranjski stavbinski družbi v zameno potrebni svet, ker se bo potem olepšal ta kraj mesta.

Odbornik Povše je zadovoljen s tem nasvetom, ker misli Jelenovo hišo kupiti obrtnik, ki pa ne bo zidal ničesa.

Odbornik Pakič se z nasvetom dr. Bleiweisa ne strinja, temveč nasvetuje, naj plača kranjska stavbinska družba, kar je tukaj več prostora.

Tudi odbornik Hribar se ne strinja z nasvetom dr. Bleiweisa, ker je prostor ob Resljevi cesti več vreden od prostora, ki bi ga mesto dobilo v zameno.

Župan Grasselli nasvetuje, naj se prostor prodá takemu, ki bo v resnici kaj zidal, akoravno se dobi za prostor nekaj stotakov manj.

Odbornik Murnik se ne strinja s predlogom dr. Bleiweisa, da bi se namreč takoj pričelo pogajanje s kranjsko stavbinsko družbo. Družba želi le vedeti, ali sploh mesto prodá kaj svojega prostora in to ravno nasvetuje stavbinski odsek. Ponudba mestnega magistrata je dosti ugodna, ker pomisliti je treba, da bode mesto moralo dovolj drago plačati potrebni prostor za razširjenje ceste, ako stavbina družba kupi sosedni dve hiši. Toraj mesto odstopi svoj svet, ako se zida na prostoru Jalenove hiše. Pri glasovanju se potrdi predlog stavbinskega odseka.

Odbornik dr. Staré poroča o določitvi stavbinske črte ob cesti na Rožnik. V imenu stavbinskega odseka nasvetuje, da se dovoli g. V. Treotu stavbinska črta po načrtu mestnega stavbinskega urada. Vsprejeto.

Odbornik Valentinčič vpraša še o zidani nove ljudske šole na prejšnjem živinskem trgu; g. župan dá primerno pojasnilo in javna seja je končana.

(Z Grada) je naznanil dvakratni strel danes nekaj minut pred poludnem, da gori v Ljubljanskem predmestju. Gorelo je v Trnovskem predmestju na Opekarski cesti. Zažgal je nek otrok deteljo v kozoici. Ljubljanska požarna bramba je takoj hitela na pomoč; ogenj so med tem že pogasili.

(Mrtvega moža) je potegnil nek ribič iz Malega Grabna.

(Banka „Slavija“) je kupila hišo Trpinčevih dedičev v Gospodskih ulicah št. 11 za 23.000 gld. — Hišo št. 28 g. Antona Kotnika na Poljanski cesti je kupil g. Matija Stelč za 16.000 gld.

(„Ljudska kuhinja“) je imela v petek večer občni zbor. Tajnik g. dr. Staré je prečital nova pravila, ki so se potrdila z nekaterimi premembami. Po novih pravilih se bo zavod imenoval: „Dijaška in ljudska kuhinja“.

(O požaru in nesreči v Šmartnem pri Litiji) se poroča, da so zažgali otroci, ker so zakurili v nekem rastliniku. Poleg pa ima g. Vakonič spece-rijsko zalogo, kjer je imel shranjen tudi smodnik. Trgovski pomočnik se je bal, da se smodnik ne uname; skoči toraj v založišče in vleče vrečo s smodnikom po kamenitih stopnicah, ker jo ni mogel nesti. Na neznan način pa se uname smodnik, in vsi ljudje v obližji so bili v ognju. Umrla je takoj jedna ženska, sedem je smrtno ranjenih, nekaj jih bilo malo ožganih.

(V Tržaškem zalivu) je pričela v petek avstrijska mornarica vojaške vaje. Vdeležile so se prve vaje jahta „Greif“, na kateri je bil poveljnik baron Sterneck, in pa oklopnice „Albrecht“, „Custoza“ in „Tegetthoff“. Vaje v južni Dalmaciji so končane.

(Avstrijski-ogerski Lloyd) dobil je pohvalo iz Masave, ker je njegov parnik „Flora“ rešil v Ru-dečem morji mnogo potnikov nemškega parnika „Oder“, ki se je bil razbil. Neustrašljivi mornarji so rešili dvanajst žensk in več otrok.

(Volitve na Hrvatskem) so se danes pričele. Vse stranke so pripravljale za volitve. Po vsi tro-jedini kraljevini je vzbudilo veliko veselje, da so se združile in sporazumele o kandidatih opozicijske štiri stranke. Žalostno je le to, da volitve niso svo-bodne, in da vlada ostro prepoveduje opoziciji, pri-poročati neodvisne kandidate. Veliko radost je vzbudi-lo, da so tudi Srbi v kraljevini sprevideli, kje so njihovi pravi prijatelji. — Iz Siska se poroča 11. t. m.: Danes so zaprli tukaj deset meščanov, med njimi je sedem volilcev, ker so baje priporo-čali Bartolovića, kandidata opozicije v Selih. Zaprti meščani so sicer pristaši opozicije, vendar niso ni-česa storili, kar bi bilo protipostavno. Med prebi-valci je ta dogodek vzbudil veliko nevoljo; prosili so brzojavno bana, da meščane izpustí iz ječe.

Vladna stranka je izdala volilen proglas, ktere-ga so podpisali Miškátovic, Crnković, Šliepčević, Kušević, Gjurgjevič in drugi. V proglasu prosijo volilce, naj zopet v njihove roke položé „zastavo narodne slave in sreče.“ Obljubujejo, da bodo gojili iskreno pri-jateljstvo z Madjari. Njih štirideset pojde v Peštanski

državni zbor, da složno delujejo z Madjari, kakor do sedaj. — O tem tudi nikdo ne dvomi, vprašanje je le, ali je vladna stranka tudi vedno skrbela za Hr-vatsko? — Prosta mora biti vsaka volitev. Vsaka stranka naj v postavnih mejah priporoča svoje kan-didate. Vlada pa more skrbeti, da se ne kruši po-stava in da se varuje prosta volitev. Vendar pa vlada mora biti nad strankami, ker drugače se ne vrši borba med strankami, temveč med stranko in dr-žavno oblastjo in celim državnim aparatom.

Telegrami.

Belgrad, 12. junija. Kralj je Rističu iz-ročil sestavo novega kabineta.

Berolin, 12. junija. Cesar je dobro spal, zdravje se mu je zboljšalo.

London, 12. junija. „Standard“ poroča, da se bo afgansko mejno vprašanje v krat-kem rešilo. Rusi ne bodo tirjali Khamiaba, zato pa bodo dobili odškodnino v dolinah ob rekah Murghabu in Kušku.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
11.	7. u. zjut.	740.18	+12.6	sl. vzh.	oblačno	0.00
	2. u. pop.	739.16	+18.6	sl. jvzh.	jasno	
	9. u. zveč.	740.00	+13.4	brezv.	„	
12.	7. u. zjut.	740.64	+12.2	brezv.	megla	0.00
	2. u. pop.	737.68	+20.3	sl. vzh.	jasno	
	9. u. zveč.	737.78	+16.6	brezv.	oblačno	

V soboto zjutraj oblačno, potem se je zjasnilo, prijeten dan. V nedeljo zjutraj tanka megla, čez dan jasno, zvečer oblačno. Srednja temperatura obeh dni 14.9° in 16.4° C., za 3.4° in 2.0° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

13. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 65 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 95 „
4% avstr. zlat. renta, davka prosta	112 „ 90 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	855 „ — „
Kreditne akcije	284 „ 50 „
London	126 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 07 „
Ces. cekini	5 „ 96 „
Nemške marke	62 „ 30 „

Tuji ci.

10. junija.

Pri **Matiju**: Bertagnoly in Glas, trgovca, z Dunaja. — Julij Neuman, potovalec, iz Budimpešta. — pl. C. Bernardi, po-tovalec, iz Bolcana. — Franc Kropf, zasebnik, z soprogo, iz Merana. — Matija Kistner, zasebnik, iz Steyra. — Reza Strauss-gitl, zasebnica, iz Fliča. — Marolt, zasebnik, iz Ljubljane. — Dr. V. Grubisich, zdravnik, iz Trsta. — Franc Stanek, inž-e-nir, iz Pulja.

Pri **Storu**: Evgen Hamann, zasebnik, iz Alexandrije. — G. Kruffy, trgovec, iz Holandije. — R. Bozon, trgovec, iz Fran-cije. — Henrik Millard, ravnatelj, z Dunaja. — Geissl, Weiss in Krauss, trgovci, z Dunaja. — Adolf Kollina, potovalec, iz Prage. — Srečko Mollinger, potovalec, iz Budimpešta. — Fr. Globočnik, potovalec, iz Kranja. — Janez Nedog, c. kr. sod-nijski pristav, iz Lukovice. — Ludovik Sorré, posestnik, iz Cola.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da se po časopisih javno razglasi. Srčen pozdrav!

(34)

Anton Krašovic,
posestnik.

Vrhnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini, prašičih in ovcah, priporoča se pa **Izkušeni Živin-ski prah** (1 zavoje 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Mnogo-tere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu, kakor njegove dobrodelne lastnosti pri raz-ličnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in naj-važnejšo zdravilo rabijo ter se priporoča, da ga vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja. Izvrstno se rabi ta živinoredilni prah, ako živina neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto le-karna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

Naznanilo.

Prihodnji četrtek, t. j. 16. jun. t. l. oddajala se bo po zmanjševalni dražbi **naprava zidu okrog novega pokopališča pri D. M. v Polji.** Kdor misli to delo prevzeti, oglasi naj se omenjeni dan ob 8. uri zjutraj v šolskem poslopji pri D. M. v Polji.

Ako bode za to sposobnih podvzet-nikov, oddalo se bo tudi železno, 22 sež-njev dolgo omrežje na vhodni strani pokopališča. (2)

D. M. v Polji, 10. junija 1887.

Odbor za preložitve pokopališča.

S tem si usojamo naznanjati ter čast. duhovščino, posebno katehete, opozoriti, da je v Gradci ravno kar izšla in se pri nas dobiva knjiga:

Praktisches

Handbüchlein für Katecheten

enthaltend

den „Auszug aus dem grossen Katechismus“ mit kurzen

Wort- und Sacherklärungen

von

(5)

Dr. Franz Oberer.

Knjiga obsega VIII. 412 str. 8°, ter stane gld. 2, po pošti 10 kr. več.

V to stroko spadajočih knjig sicer ne manjka, pa dosedajne izišle so v inozemstvu ter se na avstrijske razmere in katekizme ne ozirajo. Zdaj nam pa podaja gosp. pisa-telj knjižico, ktera se z našimi razmerami, ter katekizmom, izišlim v c. k. založbi šolskih knjig na Dunaji, strinja. V knjižici je kate-kizem popolno ponatisnjen.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Po znižanej ceni.

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

IVAN BELEC,

župnik.

Cena knjigi je znižana od 25 kr. na 20 kr., po pošti 5 kr. več; kdor jih vzame deset skupaj, dobi najjeto brezplačno. — Knjiga obsega 9 pól v osmerki.

„Katoliška tiskarna“

v Ljubljani

Valcazorjev trg šte. 5.

Najboljši

papir za cigarete

je

LE HOUBLON

Francoski izdelek

CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.

Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profe-sorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (28)



Cavley & Henry
FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE 17, rue Béranger, A PARIS